

bilo otvaranja novih razvojnih radnih mjesta što je povezano s Odlukom Vlade RH od 17. prosinca 2009.g. Tuženik poduzima sve radnje kako bi se nova radna mjesta otvarala, te u tu svrhu šalje redovito izvještaje o opterećenju svih zaposlenih kod tuženika Sveučilištu u [REDACTED] a koje to prosljeđuje nadležnom Ministarstvu. Inače postoji nekoliko informatičkih sustava koji prate i sadrže određene podatke vezane uz kadar tuženika. Tako u Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa postoji integralni informacijski sustav, na bazi čijih podataka se vrši obračun plaća zaposlenika tuženika, zatim obvezni državni registar svih zaposlenih u javnom sektoru, te u Sveučilištu u [REDACTED] središnja kadrovska evidencija koja se vodi u programu SAP. Osim toga tuženik redovito obavještava Sveučilište o osobama koje su doktorirale i koje smatraju da imaju uvjete za napredovanje, te redovito dostavlja nastavno opterećenje. Sveučilištu u [REDACTED] nisu nedostajali nikakvi novi podaci, vezano uz odlučivanje po Zahtjevu, a kojima oni ne bi raspolagali, jer su svi ti podaci već bili dostavljeni u zbirnim izvještajima od strane tuženika i postojali su u informacijskom sustavu. Nakon što je tuženik dostavio Sveučilištu u [REDACTED] izvješće od 17. siječnja 2011.g. ono nije postavljalo daljnje zahtjeve za dostavu dokumentacije, ali nije niti do danas izdalo suglasnost za otvaranje novog radnog mjesta. Dekan je pretpostavio da je dodatna dokumentacija tražena iz razloga što se tužitelj predstavio kao znanstvenik povratnik, pa je Sveučilište iznalazilo način da kroz posebne propise otvori novo radno mjesto. Opovrgnuo je tvrdnje tužitelja da bi mu lagao vezano uz dostavu dokumentacije Sveučilištu, kao i mogućnost da bi tužitelj bio kočen u napredovanju iz razloga što se obratio tuženiku radi zaštite dostojanstva, jer tuženik nije homofobna zajednica, te niti jedno njegovo postupanje, a niti postupanje uprave tuženika nije bilo uvjetovano niti povezano sa spolnom orijentacijom tužitelja.

Po ocjeni suda tuženik nije uspio dokazati sudu da time što nije upotpunio Zahtjev za izdavanje suglasnosti Sveučilištu u [REDACTED] nije diskriminirao tužitelja. Naime, sud ne nalazi na strani tuženika niti jedan valjani razlog koji bi opravdavao njegovu neaktivnost u periodu od 4. veljače 2010.g, kada je tuženik, prema sadržaju dopisa Sveučilišta u [REDACTED] od 25. studenog 2010.g., bio prvi puta pozvan na dopunu Zahtjeva od 8. rujna 2009.g. pa do dana kada je Zahtjev upotpunjen – 17. siječnja 2011.g. Tuženik unatoč činjenici što je više puta e-mailom od strane [REDACTED] rukovoditeljice Ureda za upravljanje ljudskim resursima Sveučilišta, bio pozvan na dopunu Zahtjeva, odnosno dostavu dokumentacije, te unatoč činjenici što je tužitelj postavljao upite oko svog napredovanja kako prema upravi tuženika elektroničkom poštom i usmenim upitima tako i prema Sveučilištu (što je tuženik znao na temelju e-mail korespondencije [REDACTED]), te posredovanjem Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja, nije udovoljio traženju Sveučilišta u [REDACTED] kojemu je dopuna Zahtjeva bila potrebna da bi odlučilo o osnovanosti zahtjeva, kako to i Sveučilište u [REDACTED] navodi u svojem dopisu od 25. studenog 2010.g.

Pritom se osnovano postavlja pitanje zbog čega tuženik nije udovoljio traženju Sveučilišta i to u situaciji kada je odmah nakon što je tužitelj ispunio formalne uvjete za napredovanje (početkom rujna 2009.g.) zatražio izdavanje suglasnosti (već dana 8. rujna 2009.g.), odnosno što je dovelo do toga da tuženik uporno ignorira zahtjev za dostavu podataka na traženje Sveučilišta i da se oglašuje na upite tužitelja, sindikata i Sveučilišta. To zasigurno nije činjenica, koju ističe tuženik, da Sveučilište tim podacima već raspolaže u više informacijskih sustava, jer da je tome tako onda Sveučilište te podatke ne bi tražilo, odnosno tuženik bi Sveučilištu odgovorio na zahtjev rukovoditeljice Ureda za upravljanje ljudskim resursima upravo na takav način kako to sada obrazlaže sudu.

Tužitelj opravdano tvrdi da je do promjene stava uprave tuženika u postupku njegova napredovanja dovelo to što je dopisom odvjetnika od 27. studenog 2009.g. zatražio od dekana tuženika zaštitu svog dostojanstva od uznemiravanja [REDACTED] i [REDACTED] na temelju spolne orijentacije. Iako je dekan tuženika poduzeo primjerene radnje

zatraženom zahtjevu u pravcu zaštite tužiteljevog dostojanstva, nakon čega su se navedeni profesori tužitelju ispričali a njihove isprike tužitelj prihvatio, daljnje radnje tuženika, odnosno tuženikovo nedostavljanje dopune Zahtjeva i odnos prema tužiteljevom napredovanju i komunikacija s njime u tom vremenskom periodu (koja je ili nedostatna ili je uopće nema) ukazuje da je zatražena zaštita dostojanstva upravo bila razlogom promjene pristupa tuženika prema njegovom napredovanju.

Obzirom je tužitelj zaštitu dostojanstva zatražio na temelju spolne orijentacije, a to je posljedično proizvelo stvarni učinak na postupak napredovanja, to je taj temelj osnov diskriminacije tužitelja i u postupku njegova napredovanja.

Iskazu tužitelja kojim opisuje tijek postupka napredovanja, komunikaciju s odgovornim osobama tuženika i Sveučilišta, te svoj angažman u pravcu dobivanja informacije o statusu Zahtjeva sud je u cijelosti pridao značaj vjerodostojnosti, jer je tužitelj taj dio iskaza, na temelju neposredne ocjene suda, dao objektivno, okolnosno, temeljito i cjelovito a osim toga on je u svim bitnim dijelovima podudaran pratećoj materijalnoj dokumentaciji (pisanoj korespondenciji). Tvrdnje dekana i svjedoka [REDACTED] kojima opravdavaju postupanje tuženika sud ne prihvaća jer se ne mogu opravdati niti jednim legitimnim ciljem i iz razloga što je takvo postupanje (kao sredstvo) neproporcionalno cilju kojem je usmjereno (dobivanju suglasnosti), te je neprikladno i nerazumno uzimajući u obzir sve opisane okolnosti konkretnog slučaja. Iako bi se napredovanje tužitelja otvaranjem radnog mjesta u konačnici realiziralo kroz natječajni postupak, zatražena suglasnost je preduvjet takvom postupku, a to što suglasnost nije dobivena (nepostupanjem tuženika) utjecalo je na to da natječaj nije raspisan.

U konkretnom slučaju, osim već citiranih zakonskih odredaba koje propisuju diskriminaciju, svoju primjenu nalazi i odredba čl. 130 st. 9 ZR-a koja propisuje kako protivljenje radnika postupanju koje predstavlja uznemiravanje ili spolno uznemiravanje ne predstavlja povredu obveze iz radnog odnosa niti smije biti razlog za diskriminaciju. Svoju primjenu nalazi i odredba čl. 7 ZSD-a koja propisuje da nitko ne smije biti doveden u nepovoljniji položaj zbog toga jer je u dobroj vjeri prijavio diskriminaciju, nazočio diskriminaciji, odbio nalog za diskriminatornim postupanjem ili na bilo koji način sudjelovao u postupku vođenom povodom diskriminacije sukladno odredbama toga Zakona. Uznemiravanje, kakvo je tužitelj prijavio, predstavlja oblik diskriminacije i na uznemiravanje se na odgovarajući način primjenjuju odredbe ZSD-a koje se odnose na diskriminaciju prema čl. 3 st. 3. ZSD-a. Stoga činjenica što je tužitelj prijavio uznemiravanje dekane tuženika dana 27. studenog 2009.g. i zatražio zaštitu dostojanstva nije smjela biti razlog za diskriminaciju, u smislu odredbe čl. 130 st. 9. ZR-a, i tužitelj nije smio biti doveden u nepovoljniji položaj zbog toga jer je prijavio tuženiku uznemiravanje kao oblik diskriminacije, u smislu čl. 7 ZSD-a.

Zaključno, sud je utvrdio da je tuženik stavljanjem tužitelja u nepovoljniji položaj u postupku napredovanja, odnosno protupravnim pravljenjem razlike njegova postupka napredovanja (za koje ne postoji pravno utemeljeno opravdanje) u odnosu na osobe u usporedivoj pravnoj situaciji, neizravno diskriminirao tužitelja po temelju spolne orijentacije time što nije upotunio Zahtjev za izdavanje suglasnosti od 8. rujna 2009.g. Što se pak tiče osoba u usporedivoj pravnoj situaciji (tzv. komparatora) u odnosu na koje sud utvrđuje da je tuženik u postupku napredovanja tužitelja učinio razliku, iako su svi svjedoci, tužitelj i zastupnik tuženika govorili o interesu tuženika i angažmanu koji usmjerava napredovanju svojih djelatnika, može se reći da se radi o općepoznatoj činjenici da kada poslodavac kao što je tuženik, uzimajući u obzir da se bavi znanstvenom djelatnošću i visokim obrazovanjem, iskaže namjeru i inicira postupak napredovanja znanstvenika koji je kod njega zaposlen, da tada ima nepobitan interes da taj postupak podupire sve do realizacije.

Stoga je sud točkom I/ izreke presude utvrdio da je tužitelj diskriminiran po osnovu spolne orijentacije, te je primjenom čl. 17 st. 1. t. 2. ZSD-a točkom III/ izreke presude zabranio tuženiku poduzimanje radnji kojima se krši tužiteljevo pravo na jednako postupanje na osnovi spolne orijentacije, određivši rok za zabranu daljnje diskriminacije primjenom čl. 17 st.2. ZSD-a, odnosno odredbe čl. 436 ZPP-a.

Sud je točkom II/ izreke presude utvrdio da je tužitelj bio uznemiren time što je tuženik omogućio uvid Fakultetskom vijeću i Udruzi suradnika [REDACTED] u sudski zapisnik s održane rasprave dana 4. ožujka 2011.g. na kojoj su tužitelj i dekan tuženika dali svoj iskaz.

Nije sporno da je tuženik omogućio uvid u sudski zapisnik i to članovima Fakultetskog vijeća, kao što je evidentno iz Zaključka s 23. Izvanredne sjednice Fakultetskog vijeća od 8. ožujka 2011.g., te članovima Udruge suradnika [REDACTED], kao što je evidentno iz Zapisnika sa sjednice Udruge suradnika od 9. ožujka 2011.g.

Tuženik svoje postupanje opravdava tvrdnjom da je dekan tuženika odgovoran Fakultetskom vijeću prema čl. 43 Statuta tuženika, te je na zahtjev Fakultetskog vijeća da se izjasni o svim sporovima u kojima tuženik sudjeluje, to vijeće izvjestio i o ovom postupku. Osim toga rad tuženika je javan, te je tuženik i obveznik po Zakonu o pravu na pristup informacijama. Tuženik nadalje tvrdi kako su tužitelj i umješači upoznali širu javnost preko medija o pokrenutom postupku, da su rasprave javne i njima redovno prisustvuju predstavnici medija, pa time što je dekan tuženika informirao Fakultetsko vijeće o stanju ovog postupka, što ujedno predstavlja njegovu obvezu, tužitelj nije uznemiren.

Uznemiravanje je propisano čl. 3 ZSD-a, te je prema st. 1. uznemiravanje svako neželjeno ponašanje uzrokovano nekim od osnova iz čl. 1 st.1. toga Zakona koje ima za cilj ili stvarno predstavlja povredu dostojanstva osobe, a koje uzrokuje strah, neprijateljsko, ponižavajuće ili uvredljivo okruženje. Na uznemiravanje se na odgovarajući način primjenjuju odredbe ZSD-a koje se odnose na diskriminaciju prema čl. 3 st.3. ZSD-a. Uznemiravanje je oblik neželjenog ponašanja, koje nije traženo niti potaknuto od strane subjekta koji mu je izložen, dok je ponašanje aktivnog subjekta motivirano nekim od temelja zabranjene diskriminacije, a to ponašanje ima za cilj ili stvarno dovodi do povrede dostojanstva osobe. Uznemiravanje postoji bez obzira da li je postojala namjera uznemiravatelja da povrijedi dostojanstvo uznemiravane osobe, već je bitan stvarni učinak uznemiravanja percepcijom uznemiravane osobe ali i po stavu razumne osobe.

To što je tuženik dao na uvid zapisnik sa sudske rasprave ne može se opravdati obvezom dekana propisanom čl. 43 Statuta tuženika, jer omogućavanje uvida u sudski zapisnik i pozivanje članova Fakultetskog vijeća (prema navodima tuženika ono broji 51-og člana) i članova Udruge suradnika tuženika da izvrše „uvid u zapisnik u dekanatu“ prelazi okvir izvještavanja o radu i poslovanju ustanove tuženika propisano kao dužnost dekana tuženika čl. 43 Statuta tuženika. To postupanje ne može se opravdati niti tvrdnjom da tuženik djeluje javno i da je obveznik po Zakonu o pravu na pristup informacijama, jer tuženik nije dokazao da je u konkretnoj situaciji postupao po tom Zakonu, a izvještavanje javnosti o radu podrazumijeva izvještavanje o obavljanju svojih djelatnosti kako je to propisano čl. 30 do 32 Statuta tuženika.

Značaj tuženikovog postupanja ne može umanjiti niti činjenica što je sudski postupak bio javan, što tužitelj nikada nije tražio isključenje javnosti, što su na raspravi redovito prisustvovali predstavnici medija i što su tužitelj i umješači obavještavali javnost o pokrenutom postupku. Načelo javnosti provodi se isključivo u okviru sudskog postupka i primjenom tog načela na raspravama prisustvuje određen broj neodređenih osoba i to što

javnost nije bila isključena ne daje pravo tuženiku da omogućuje uvid u sudski zapisnik članovima akademske zajednice.

Pređočavanje zapisnika predstavlja neželjeno ponašanje za tužitelja, koje nije zahtijevano niti potaknuto s njegove strane, a postupanje tuženika inicirano je i potaknuto postupkom koji je u tijeku i u kojem tužitelj tvrdi da je diskriminiran po temelju spolne orijentacije, pa je i osnov uznemiravanju u tom temelju, i stvarno vrijeđa tužiteljevo dostojanstvo. Nije bitno da li je tuženik tom radnjom htio povrijediti dostojanstvo tužitelja, nebitna je njegova namjera, već je bitan stvarni učinak koji proizvodi postupak tuženika kako po percepciji tužitelja (koji opisuje da je stvoreno neprijateljsko radno okruženje u kojem ga kolege izbjegavaju), tako i po percepciji razumne osobe da je time doista povrijeđeno dostojanstvo tužitelja, da je izazvan strah i za njega stvoreno neprijateljsko i ponižavajuće okruženje. U konkretnom slučaju primjenu nalazi i odredba čl. 5 st. 5 ZR-a prema kojoj je poslodavac dužan zaštititi dostojanstvo radnika za vrijeme obavljanja posla od postupanja nadređenih, suradnika i osoba s kojima radnik redovito dolazi u doticaj u obavljanju svojih poslova, ako je takvo postupanje neželjeno i u suprotnosti s posebnim zakonima.

Preostali dio tužbenog zahtjeva sud je odbio, obzirom je tuženik, nakon što je tužitelj učinio vjerojatnost da je bio diskriminiran, dokazao da diskriminacije nije bilo.

Tužitelj je tvrdio da je tuženik imao mogućnost raspisati natječaj za popunjavanje radnog mjesta nakon što je otišao u mirovinu [REDACTED] i to u području društvenih znanosti, polju informacijskih znanosti, ali je tuženik na inicijativu pročelnika Katedre [REDACTED] predložio Fakultetskom vijeću da se natječaj za izbor nastavnika raspiše u području tehničkih znanosti, polju računarstva. Tužitelj je protestirao takvoj odluci, te se obratio dekanu tuženika elektroničkom poštom i dopisom kako bi ukazao na nelogičnu i diskriminatornu odluku, na koji dekan tuženika nije odgovorio.

Tuženik je učinio nespornim da je [REDACTED] – viši predavač, po završetku akademske godine otišao u mirovinu, nakon čega je zatražio od Sveučilišta izdavanje suglasnosti za raspisivanje natječaja za izbor u zvanje i radno mjesto. Iz zapisnika Katedre za [REDACTED] od 05. veljače i 05. ožujka 2010. godine razvidno je da je potreba Katedre bila za nastavnikom iz predmeta Mreže računala 1 i 2, čiji je nositelj bio [REDACTED] a izbor za navedene predmete provodi se u području tehničkih znanosti, polju računarstva u kojem području i polju su predavani do tada.

Sud utvrđuje da je tuženik dana 06. travnja 2010. godine uputio Sveučilištu u [REDACTED] zahtjev za izdavanje suglasnosti – zamjena za radno mjesto I. vrste – znanstveno-nastavno zvanje kojim je zatražio suglasnost za zapošljavanje jednog zaposlenika na radnom mjestu I. vrste – znanstveno-nastavno zvanje radi popunjavanja upražnjenog radnog mjesta nakon odlaska [REDACTED] u mirovinu. Sveučilište je izdalo suglasnost dana 07. travnja 2010. godine. Prije toga održan je sastanak Katedre za [REDACTED] dana 05. veljače 2010. godine na kojem je konstatirano, prema sadržaju zapisnika, da treba riješiti pitanje nositeljstva na kolegijima Mreže računala 1 i 2, da tužitelj izražava zainteresiranost za nositeljstvo na navedenim kolegijima, da je uvjet za nositeljstvo tih kolegija izbor u zvanje na [REDACTED] pri čemu je tužitelj izrazio negodovanje i zatražio izjašnjenje uprave tuženika s kojom je, prilikom dolaska na rad, dogovorio da će se njegov izbor vršiti u polju informacijskih znanosti. Dana 05. ožujka 2010. godine održan je sastanak Katedre za [REDACTED] na kojem je, između ostalog, točka dnevnog reda bila cit.: „Donošenje odluke o matičnosti područja i fakulteta za izbor nastavnika na kolegiju Mreže računala 1 i 2“, te je doneseno

mišljenje Katedre da bi izbor za te kolegije trebao biti u području tehničkih znanosti, polju računarstva, kao što je bila i dosadašnja praksa, s obzirom na odluku Fakultetskog vijeća.

Na temelju uvida u odluku Rektorskog zbora Visokih učilišta RH od 23. travnja 1996. godine sud utvrđuje da je isto utvrdilo kako [REDACTED] ispunjava uvjete Rektorskog zbora za izbor u nastavno zvanje višeg predavača za područje tehničkih znanosti, znanstveno polje računalne znanosti, time da je kako iz te odluke, tako i iz odluke Fakulteta [REDACTED] od 29. svibnja 1996. godine evidentno da je izbor proveden na tom fakultetu, gdje je tom Odlukom utvrđeno kako on ispunjava uvjete za izbor u nastavno zvanje višeg predavača za predmete „Mreže računala“ i „Računalske komunikacije“ u Fakultetu [REDACTED]. Potom je Znanstveno nastavno vijeće tuženika 24. lipnja 1996. godine izabralo [REDACTED] u nastavno zvanje višeg predavača za navedene studijske discipline i to temeljem navedenog mišljenja Rektorskog zbora Visokih učilišta RH te odluke Fakultetskog vijeća Fakulteta [REDACTED].

To je potvrdio u svojem iskazu i svjedok [REDACTED] navodeći kako je predmet Mreže računala, u trenutku kada je bio uveden kod tuženika, bio gotovo samo tehnički orijentiran, dok su s vremenom i razvojem u te predmete uvođeni u većem dijelu aplikativni elementi, a u manjem tehnički, tako da se u trenutku njegov odlaska u mirovinu, s još malom doradom na aplikativnom dijelu tog predmeta isti mogao, bez štete po studente, svrstati u informacijske znanosti. Istu tvrdnju parirao je s predmetom Operacijski sustavi za koji predmet se izbor provodi u polju Informacijskih znanosti iako taj predmet spada u polje tehničkih znanosti, kao i situaciju da se na Pedagoškom fakultetu u [REDACTED] taj isti predmet, koji je sadržajno identičan predmetu Mreže računala koje je on predavao kod tuženika, ulazi u pedagoške znanosti i bira se isključivo na tom fakultetu, na primjeru Medicinskog fakulteta na kojem se medicinska informatika svrstala u medicinsku znanost te se bira na tom fakultetu. Svjedok zaključno navodi kako je predmet Mreže računala mogao biti svrstan u polje informacijskih znanosti, ukoliko su Operacijski sustavi u tom polju već unazad dvadeset godina.

Svjedok [REDACTED] istakao je kako se predmet Mreže računala predaje u području tehničkih znanosti unazad više od 30 godina, te kako se radi o „jakom predmetu“, pa je radi zaštite interesa studenata potrebno birati predavače upravo u tom području. U tom području taj je predmet propisan nastavnim planom i programom u kojem je navedeno da se nastavnik za te predmete bira u tehničkom području.

Tužitelj u iskazu tvrdi da je nakon odlaska u mirovinu [REDACTED] uvidio mogućnost napredovanja na predmetu Mreže računala, na kojem je održavao vježbe u skladu sa svojim statusom višeg asistenta, ali je pročelnik Katedre u ožujku 2010. godine donio odluku da će se izbor za taj predmet provoditi u području tehničkih znanosti. Na tu je odluku protestirao, te je zahtijevao da mu se dostavi odluka Fakultetskog vijeća, koja se spominje u zapisniku Katedre od 05. ožujka 2010. godine. Na takvu odluku protestirao je i tadašnjem dekanu, koji mu na dopis nije odgovorio. Izrazio je mišljenje kako je Katedra mogla promijeniti područje izbora za te predmete, imajući u vidu da je [REDACTED] već unio određene promjene u sadržaj tih predmeta, time da je predmet Međe računala 2 orijentiran na područje informacijske znanosti.

Nasuprot tome stoje navodi dekana tuženika kako je u konkretnom slučaju Katedra samo dala prijedlog u kojem će se području i polju provesti izbor, dok je odluku donijelo Fakultetsko vijeće. Na proceduralnu pogrešku koja se potkrala u dopisu kojim je zakazan sastanak Katedre, u kojem piše da će Katedra donijeti odluku ili zaključak u kojem području će se provoditi izbor, upozorio je vanjski suradnik tuženika [REDACTED] koji je tuženiku

uputio e-mail 09. ožujka 2010. godine. Mreže računala uvijek su pripadale području tehničkih znanosti kod tuženika. Sadržaj svakog predmeta i nastavnik koji će predmet predavati obuhvaćeni su nastavnim planom i programom koji donosi tuženik i koji prihvaća Senat Sveučilišta. Ukoliko dolazi do promjena u sadržajnom smislu predmeta, tada se nastavni plan i program upućuje na verifikaciju Odboru za upravljanje kvalitetom Sveučilišta, dok se promjene programa do 20% verificiraju po skraćenom postupku. Ukoliko je [REDACTED] smatrao da bi ti predmeti trebali biti uvršteni u drugo područje, odnosno da bi trebali imati drugačiji sadržaj, isti je to trebao predložiti, dodatno i iz razloga što je za ažuriranje tih predmeta primao naknadu temeljem ugovora o autorskom djelu.

Obzirom sud na temelju svih provedenih dokaza utvrđuje kako su se navedeni predmeti kod tuženika predavali oduvijek u području tehničkih znanosti, polju računarstva, kako je njihov predavač biran upravo u tom području i polju na Fakultetu [REDACTED] u [REDACTED], kako u trenutku umirovljenja [REDACTED] predmeti sadržajno nisu bili dorađeni do mjere da se izbor provede u drugom području (sam svjedok [REDACTED] govori da je u tom trenutku bila još potrebna dorada), niti je [REDACTED] ikada tražio da se predmeti predaju u drugom području, kako su sadržaji svakog predmeta i nastavnik koji će predmet predavati obuhvaćeni nastavnim planom i programom tuženika, te kako promjena sadržaja predmeta nije verificirana po Odboru za upravljanje kvalitetom Sveučilišta kako to Odbor za upravljanje kvalitetom Sveučilišta opisuje u svojim uputama (list 413-414 spisa), to činjenicom što je Katedra zatražila mišljenje i pročelnik Katedre iznio prijedlog da se izbor provede u istom području i polju, a Fakultetsko vijeće donijelo takvu odluku tužitelj nije diskriminiran. Po ocjeni suda ta je odluka tuženika legitimna, razumna i prikladna, te proporcionalna cilju kojem je usmjerena.

Tužitelj nije diskriminiran niti time što je stručno povjerenstvo u Izvješću o ispunjavanju uvjeta tužitelja i [REDACTED] za znanstveno zvanje znanstveni suradnik i znanstveno-nastavno zvanje docent od 17. studenog 2010. godine vezano za natječaj od 13. rujna 2010. godine (objavljen u [REDACTED] dana 27. rujna 2010. godine) predložilo tužiteljevog protukandidata za izbor za radno mjesto docenta na Katedri za [REDACTED] Iako tužitelj navodi da je činjenicom davanja prednosti njegovom protukandidatu stavljen u nepovoljniji položaj Izvješćem stručnog povjerenstva od 17. studenog 2010. godine, sud nalazi dokazanim kako to Izvješće nije ni na koji način utjecalo na ishod natječajnog postupka u kojem je tužitelj sudjelovao s protukandidatom [REDACTED]. To iz razloga što ono nije prihvaćeno od strane Fakultetskog vijeća, nego je isto vraćeno stručnom povjerenstvu, koje je sačinilo novo Izvješće od 29. studenog 2010. godine i koje je potom Fakultetsko vijeće prihvatilo na sjednici dana 30. studenog 2010. godine i na njemu temeljilo daljnji izborni postupak.

U Izvješću od 17. studenog 2010. godine stručno povjerenstvo zaključuje kako oba kandidata zadovoljavaju uvjete za izbor u znanstveno zvanje znanstvenog suradnika kao i uvjete za znanstveno-nastavno zvanje docenta, te su oba kandidata vrijedni znanstvenici, ali kako tužiteljev protukandidat već uspješno radi na Katedri za [REDACTED] više od četiri godine, to je predložilo Fakultetskom vijeću da se na to radno mjesto izabere tužiteljev protukandidat. Izvješće stručnog povjerenstva od 29. studenog 2010. godine konstatira u zaključku kako oba kandidata zadovoljavaju uvjete za izbor u znanstveno zvanje znanstvenog suradnika, da su oba kandidata vrijedni znanstvenici, te predlaže Fakultetskom vijeću da za obojicu kandidata provede postupak za izbor u znanstveno zvanje znanstvenog suradnika, a potom da se obojicu kandidata uputi na održavanje nastupnog predavanja kako bi se mogao provesti postupak za izbor u znanstveno-nastavno zvanje i na radno mjesto docenta.

To što je Izvješće stručnog povjerenstva od 17. studenog 2010. godine vraćeno od strane Fakultetskog vijeća ima legitimno uporište u čl. 40. st. 3. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (N.N. 123/03, 198/03, 105/04, 174/04, 46/07) koji propisuje da u slučaju kada je raspisani natječaj za znanstveno radno mjesto u okviru istog postupka može se obaviti i izbor u znanstveno zvanje sukladno čl. 35. toga Zakona ukoliko neki od prisutnika nema obavljen taj izbor. U tom slučaju obavlja se izbor u znanstveno zvanje svih pristupnika koji imaju uvjete za odnosno zvanje, a do tada nisu bili izabrani. Nakon provedenog postupka izbora u znanstveno zvanje znanstvena organizacija u roku od 60 dana dovršava postupak izbora i na radno mjesto izabire pristupnika koji najbolje udovoljava uvjetima natječaja. Postupak izbora u znanstvena zvanja propisan je čl. 35, a postupak izbora u znanstveno-nastavna zvanja te odgovarajuća radna mjesta čl. 95, te postupak izbora na radna mjesta čl. 40 Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju. Dakle, kako se u konkretnom slučaju istodobno s izborom u znanstveno nastavno zvanje provodio i izbor u znanstveno zvanje za oba kandidata, stručno povjerenstvo je Izvješćem od 29. studenog 2010. godine utvrdilo kako oba kandidata ispunjavaju uvjete za izbor u znanstveno zvanje, te predložilo Fakultetskom vijeću da uputi predmet na odlučivanje Matičnom odboru, da bi se u narednoj fazi izbornog postupka odlučivalo o znanstveno-nastavnom zvanju i popunjavanju radnog mjesta docenta.

Kako Fakultetsko vijeće sudjeluje u postupku izbora u smislu čl. 34. st. 3. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju i donosi odluku o prihvaćanju izvješća stručnog povjerenstva, na temelju koje odluke i izvješća tuženik daje mišljenje i prijedlog matičnom odboru u smislu čl. 35. st. 4. istog Zakona, a Fakultetsko vijeće nije prihvatilo Izvješće od 17. studenog 2010. godine, to nedvojbeno ovo Izvješće nije imalo utjecaja na ishod natječajnog postupka ni na koji način. Uzgred se ističe kako su neosnovani i navodi tužitelja da stručno povjerenstvo ne bi imalo ovlaštenja dati prednost nekom od kandidata u natječajnom postupku, obzirom je ovlaštenje povjerenstva na to izričito propisano čl. 84 st.8 Statuta Sveučilišta, koja odredba govori da povjerenstvo dostavlja vijeću sastavnice izvješće kojim utvrđuje kojeg pristupnika, ili pristupnike, predlaže za izbor u znanstveno-nastavno ili umjetničko-nastavno zvanje i na odgovarajuće radno mjesto

Tužitelj nije diskriminiran niti time što je u Izvješću stručnog povjerenstva od 29. studenog 2010. godine, vezano za natječaj Ur.broj: 2186-62-26/57 od 13. rujna 2010. godine (objavljen u [REDACTED]) unio netočne podatke o tužitelju, njegovim znanstvenim projektima, broju održanih nastavnih sati i stipendijama. Tužitelj u svojem iskazu opisuje kako je pogrešno navedena njegova godina rođenja, datum kada je diplomirao, podatak da je disertaciju napisao i branio na engleskom jeziku, da je imao četiri stručna rada iako ih nije imao, te je naveden pogrešan broj nastavnih sati. Ujedno je netočno navedeno da nije vodio studente pri izradi njihovih završnih radova jer je vodio dvoje studenata.

Po ocjeni suda ukoliko su ti podaci pogrešno i nepotpuno navedeni u Izvješću stručnog povjerenstva, oni nisu stavili tužitelja u nepovoljniji položaj u odnosu na protukandidata jer se radi o egzaktnim podacima koji se mogu provjeriti u preostaloj natječajnoj dokumentaciji, posebice se pri tom misli na sadržaj prijave kandidata i životopis, te znanstvene radove koje kandidati dostavljaju. Osim toga radi se o podacima koji nisu od utjecaja na uvjete propisane čl. II Odluke o nužnim uvjetima za ocjenu nastavne i stručne djelatnosti u postupku izbora u znanstveno-nastavna zvanja (N.N. 106/06), niti su u konačnici utjecali na ishod natječajnog postupka. Osim što sud sam na temelju uvida u Izvješće stručnog povjerenstva od 29. studenog 2010. godine ocjenjuje kako je tužiteljjev protukandidat bio kvalificiranija osoba za napredovanje, takvo su mišljenje izrazili i svjedoci [REDACTED] i [REDACTED], te dekan tuženika, ne umanjujući time tužiteljeve kvalifikacije, nego vrednujući njihove kompetencije u okviru konkretnog natječajnog postupka.

Tužitelj smatra da ga je tuženik diskriminirao time što je za natječaj objavljen pod Ur.broj 2186-62-26/57 od 13. rujna 2010. godine (objavljen u [REDACTED] dana 27. rujna 2010. godine) za izbor dva nastavnika u znanstveno-nastavnom zvanju i radnom mjestu docenta uveo uvjete u vidu motivacijskog pisma, koje do tada nije bila praksa tuženika pri objavljivanju natječaja. Tužitelj ovu tvrdnju obrazlaže u iskazu navodeći da su oba natječaja koji su objavljeni u [REDACTED] godine bili raspisani za kandidate [REDACTED] i [REDACTED] a kako su oba kandidata zaposlena na katedrama za koje je natječaj raspisan, to je i po uvođenju motivacijskog pisma kao uvjeta „lošije stajao“ od protukandidata.

Nasuprot tome stoje navodi dekana tuženika da tuženik ne „kroji politiku napredovanja“ kako mu to imputira tužitelj, jer omogućavanje kandidatima da se izjasne o svojim karakteristikama, da skrenu pažnju tuženiku na nešto što se iz dokumentacije možda ne vidi, ne bi trebalo smetati nikom od kandidata. Kandidati su inače motivaciju za rad iskazivali u prijavama i to je uvijek bilo prisutno prilikom svakog natječaja. Isto nije bilo obvezatno, ali je kao elemenat natječaja uveden za sve kandidate koji će se na natječaj javiti, te je osporio tvrdnje da bi ono predstavljalo diskriminacijski čimbenik kakvim ga tužitelj obrazlaže.

Sud prihvaća tvrdnje tuženika kako se uvođenjem motivacijskog pisma kao elementa natječaja ne stavlja u nepovoljniji položaj nitko od kandidata, niti je u konkretnom slučaju tužitelj time stavljen u nepovoljniji položaj, a sama činjenica što su njegovi protukandidati, koje spominje, u trenutku natječaja radili na katedrama za koje je raspisan natječaj, tuženiku je poznata neovisno o tome što su protukandidati u motivacijskom pismu to istakli i izrazili želju da s radom na istim katedrama nastave. Promatrano u današnjem vremenu, davanje mogućnosti kandidatima da se dodatno izjasne o razlozima zbog kojih žele raditi i napredovati na način da se izjasne o sposobnostima, vještinama i posebnostima imaju razumno, životno i logično opravdanje kako za onog koji se prijavljuje na natječaj tako i za onog kome se prijava podnosi.

Tužitelj smatra da je bio diskriminiran time što je tuženik po natječaju za izbor u znanstveno zvanje znanstvenog suradnika i znanstveno-nastavno zvanje i radno mjesto docenta u znanstvenom području društvenih znanosti, znanstveno polje informacijsko-komunikacije znanosti na Katedri za [REDACTED] prema natječaju Ur.broj: 2186-62-26/57 od 13. rujna 2010. godine imenovao članom stručnog povjerenstva [REDACTED] koji je bio mentor tužiteljevog protukandidata [REDACTED]. Isto tako da je bio diskriminiran time što je tuženik kao člana stručnog povjerenstva za provjeru ispunjavanja uvjeta za izbor prema natječaju za izbor jednog nastavnika u znanstveno-nastavnom zvanju i radno mjesto docenta ili izvanrednog profesora u znanstvenom području društvenih znanosti, znanstveno polje informacijske i komunikacijske znanosti na Katedri za [REDACTED] Ur.broj: 2186-62-21/44 od 21. travnja 2011. godine (objavljen u [REDACTED] od 11. svibnja 2011. godine) imenovao [REDACTED] koji je bio mentor tužiteljeve protukandidatkinje [REDACTED]. Ujedno smatra da je diskriminiran time što tuženik nije postupio po njegovom zahtjevu da u stručno povjerenstvo po oba natječaja imenuje njegovog mentora [REDACTED] redovnog profesora s Fakulteta [REDACTED].

Nesporno je između stranaka da se tužitelj obraćao tuženiku u oba natječajna postupka sa zahtjevom da se njegov mentor imenuje u stručno povjerenstvo, radi uravnoteženja svoje pozicije u odnosu na poziciju protukandidata čiji su mentori bili članovi stručnog povjerenstva, odnosno da se stručno povjerenstvo raspusti jer su njihovi članovi mentori protukandidata.

Na ovom mjestu valja citirati kako zakonske odredbe, tako i odredbe Statuta Sveučilišta i Statuta tuženika koji propisuju postupak izbora i ovlasti tijela koja imenuju stručna povjerenstva i koja sudjeluju u postupku izbora. Ponavlja se da je postupak izbora u znanstveno zvanje propisan čl. 35. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, a postupak izbora u znanstveno-nastavna te odgovarajuća radna mjesta čl. 95. istog Zakona. Prema čl. 35. st. 1. navedenog Zakona zahtjev za izbor u znanstveno zvanje podnosi se ovlaštenoj znanstvenoj organizaciji zajedno s dokazima o ispunjavanju uvjeta za izbor u određeno zvanje. Prema st. 2. istog Zakona ovlaštena znanstvena organizacija najkasnije u roku od 30 dana od dana primitka zahtjeva za izbor u znanstveno zvanje imenuje stručno povjerenstvo. Stručno povjerenstvo se sastoji od najmanje tri člana koji moraju biti u istom ili višem znanstvenom zvanju s obzirom na ono za koje se traži izbor.

Prema čl. 83. st. 1. Statuta Sveučilišta u [REDACTED] izbori u znanstvena, znanstveno-nastavna, umjetničko-znanstvena, nastavna, suradnička i stručna zvanja, te izbori u naslovna zvanja pokreću se temeljem javnog natječaja koji se objavljuje u narodnim novinama, dnevnom tisku i na internetskoj stranici Sveučilišta i/ili njegove sastavnice. Postupak izbora u znanstvena i znanstveno-nastavna zvanja propisan je čl. 84. Statuta Sveučilišta u [REDACTED]. Prema čl. 84. st. 3. Statuta Sveučilišta ako izbor pokreće sastavnica koja je ovlaštena za obavljanje izbora, taj postupak provodi njeno vijeće, uz potvrdu odgovarajućeg vijeća područja ili Senata u skladu sa st. 10. Prema st. 6. iste odredbe vijeće koje provodi postupak izbora u znanstveno zvanje (dalje: ovlašteno vijeće) najkasnije 30 dana nakon isteka roka za prijavu na natječaj imenuje stručno povjerenstvo s neparnim brojem članova. Ako natječaj raspisuje sastavnica, povjerenstvo može imati najviše 2/3 njenih zaposlenika. Članovi povjerenstva moraju biti u istom ili višem znanstvenom zvanju obzirom na ono za koje se traži izbor. Također, prema čl. 145. st. 9. Statuta tuženika u svakom postupku izbora ili reizbora Fakultetsko vijeće donosi odluku o raspisivanju javnog natječaja te imenuje stručno povjerenstvo za provođenje postupka izbora u znanstveno-nastavno zvanje, odnosno nastavno zvanje.

Dakle, tužitelj nema zakonskog uporišta temeljem kojeg bi bio ovlašten zahtijevati da se u sastav stručnog povjerenstva imenuje određena osoba, jer kao što je naprijed navedeno iz citiranih odredaba jasno proizlazi da je Fakultetsko vijeće jedino ovlašteno imenovati stručno povjerenstvo za provođenje postupka izbora u znanstveno i znanstveno-nastavno zvanje.

Sud prihvaća navode tuženika, koji se potvrđuju iskazima svjedoka [REDACTED] i [REDACTED] te dekana tuženika kako se predlaganje člana stručnog povjerenstva od strane kandidata koji sudjeluje u natječajnom postupku protiv sveučilišnim običajima, kao i navode svjedoka [REDACTED] da se to nije dogodilo u 40 godina prakse kod tuženika, a vjerojatno niti na nivou cijelog sveučilišta. Tužitelj je to predlagao iz razloga da bi bio u ravnopravnoj poziciji s ostalim protukandidatima, da bi se spriječio subjektivni pristup mentora protukandidata koji utječe na ishod postupka. Međutim, ovdje valja analizirati preostale zakonske odredbe i odredbe Statuta Sveučilišta i Statuta tuženika da bi se dao prikaz svih tijela koja sudjeluju u postupku izbora.

Kao što je već navedeno postupak izbora u znanstveno zvanje propisan je čl. 35. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju. Nakon što je iniciran postupak izbora stručno povjerenstvo, nakon što ocijeni da li su ispunjeni uvjeti za izbor u znanstveno zvanje, daje prijedlog da se pristupnik izabere ili ne izabere u znanstveno zvanje (čl. 35. st. 3), na temelju čijeg izvješća, i odluke Fakultetskog vijeća, ovlaštena znanstvena organizacija daje mišljenje i prijedlog odgovarajućem matičnom odboru (čl. 35. st. 4.) koji potvrđuje ili ne potvrđuje mišljenje i prijedlog znanstvene organizacije (čl. 35. st. 5). Odluka

Matičnog odbora u postupku izbora u znanstvena zvanja je konačna (čl. 35. st. 8). Prema čl. 95. st. 1. istog Zakona postupak izbora u znanstveno-nastavna i umjetničko-nastavna zvanja i odgovarajuća radna mjesta provodi Sveučilište sukladno Statutu i uz odgovarajuću primjenu čl. 35. i 36. istog Zakona. Prema čl. 84. st. 8. Statuta Sveučilišta nakon dobivene odluke Matičnog odbora (misli se na odluku o izboru u znanstveno zvanje) povjerenstvo iz st. 6. (stručno povjerenstvo) dostavlja vijeću sastavnice odnosno vijeću područja izvješće kojim utvrđuje kojeg pristupnika, ili pristupnike predlaže za izbor u znanstveno-nastavno ili umjetničko-nastavno zvanje i na odgovarajuće radno mjesto. Prema čl. 84. st. 10. vijeće područja potvrđuje izbor u znanstveno-nastavna, umjetničko-nastavna i znanstvena zvanja, osim izbora u zvanje redovitog profesora i znanstvenoga savjetnika čiji izbor potvrđuje Senat, čime izbor postaje pravovaljan. Postupak izbora u zvanja propisan je i čl. 157. i 158. Statuta tuženika.

Dakle, stručno povjerenstvo u okviru svojih ovlaštenja u Izvješću daje mišljenje o ispunjavanju uvjeta za stjecanje znanstvenog zvanja i znanstveno-nastavnog zvanja, time da je isto ovlašteno predlagati za izbor u znanstveno-nastavno zvanje na odgovarajuće radno mjesto nekog od kandidata. O mišljenju Stručnog povjerenstva o ispunjavanju uvjeta za znanstveno zvanje odluku donosi Matični odbor, a o prijedlogu Stručnog povjerenstva o izboru u znanstveno-nastavno zvanje odluku donosi Fakultetsko vijeće, a izbor potvrđuje Vijeće područja. Takav način izbora opisao je i dekan tuženika u svom iskazu. Kada se pritom uzme u obzir tko sve sudjeluje u sastavu Fakultetskog vijeća prema čl. 59. Statuta tuženika (a tuženik navodi da ima 51-og člana), u sastavu Matičnog odbora koji je propisan Pravilnikom o ustroju i načinu rada područnih vijeća i matičnih odbora (N.N. 76/05, 118/05, 55/09, 38/10, 40/11), te sastav Vijeća područja koji je propisan čl. 23 Statuta Sveučilišta, osnovani su navodi tuženika, koje potvrđuje iskaz dekana tuženika, da u postupku izbora sudjeluje velik broj ljudi, kroz više instanci, radi čega je mogućnost subjektivnog pristupa člana stručnog povjerenstva svedena na minimum ili je gotovo nema. Stoga iz razloga što tužitelj nije bio ovlašten predlagati člana stručnog povjerenstva, te iz razloga što se postupak izbora provodi sudjelovanjem velikog broja ljudi kroz više tijela koje sudjeluju u izbornom postupku, ocjena je suda da tužitelj time nije doveden u nepovoljniji položaj u odnosu na svoje protukandidate. Pritom se ponovno ukazuje na kompetencije [REDACTED] a isto se odnosi i na kompetencije kandidatkinje [REDACTED], koje su navedene u Izvješću stručnog povjerenstva od 08. ožujka 2012. godine i po ocjeni suda nedvojbeno govore u prilog navedenoj kandidatkinji.

Identično obrazloženje koje se odnosilo na zaključak da netočni i nepotpuni podaci koje je stručno povjerenstvo unijelo u izvješće od 29. studenog 2010. godine, odnosi se i na netočne i nepotpune podatke koje je Stručno povjerenstvo prikazalo u Izvješću od 08. ožujka 2009. godine, vezano za natječaj Ur. broj: 2186-62-21/44 od 21. travnja 2011. godine. Tužitelj navodi kako je u tom izvješću još više netočnih podataka nego u prethodnom, gdje se ne spominje ime njegovog mentora, ne spominje se da je studirao u [REDACTED], da je primao stipendiju, niti su navedeni svi nastavni sati. Navedeno je da nije priložio sve radove iako to nije točno. Stručno povjerenstveno ponovno je kategoriziralo njegove radove i to unatoč činjenici što je Fakultetsko vijeće već prije prihvatilo izvješće stručnog povjerenstva povodom natječaja iz rujna mjeseca 2010. godine. Osim toga stručno povjerenstvo je zatražilo da dostavi čitljivu prijavu, tvrdilo je da je nepotpuna, te je tražilo da dostavi neke radove, a to sve se dogodilo nakon što je tuženik saznao da je podnio upravnu tužbu vezanu uz izbor kandidata [REDACTED].

Prema ocjeni suda podaci koji su netočno ili nepotpuno navedeni ne utječu na ishod natječajnog postupka niti su oni propisani kao uvjet Odlukom o nužnim uvjetima za ocjenu nastavne i stručne djelatnosti u postupku izbora u nastavno-znanstvena zvanja (N.N. 106/06). U konkretnom slučaju radilo se o natječaju koji je raspisan za izbor u isto ili više

znanstveno-nastavno zvanje i radno mjesto zbog isteka roka na koji je zaposlenik izabran u prethodnom natječaju, što znači da se nije radilo o otvaranju novog radnog mjesta, a tuženik je odabrao dotadašnju zaposlenicu koja na tom radnom mjestu u najboljoj mjeri udovoljava uvjetima natječaja. Bitno je spomenuti da je tužitelj pozvan dostaviti novo ili korigirano Izvješće o znanstvenoj, nastavnoj i stručnoj djelatnosti, kao i određene radove, što je odbio svojim očitovanjem od 27. prosinca 2011. godine kada je ujedno zatražio i razrješenje stručnog povjerenstva. Na taj je dopis primio odgovor dekana tuženika od 4. siječnja 2012. godine u kojemu mu se detaljno opisuju razlozi zbog kojih se zahtijeva ponovna dostava priloga prijave, poziva ga se na dostavu knjige koju navodi kao svoj znanstveni rad te dopunu popisa radova, čemu tužitelj nije udovoljio. Obzirom tužitelj nije udovoljio zahtjevu stručnog povjerenstva, nije dopunio prijavu, dostavio znanstveni rad na koji se poziva, to stručnom povjerenstvu nije omogućio da vrednuje ono u što mu nije omogućeno da izvrši uvid. To neovisno o činjenici što je određeni znanstveni rad prijašnje stručno povjerenstvo kategoriziralo kao knjigu jer je, što sud utvrđuje na temelju iskaza dekana tuženika, stručno povjerenstvo imalo ovlaštenja provesti novu kategorizaciju, posebice u slučaju sumnje kao što je bila u konkretnom slučaju.

Tužitelj nije diskriminiran niti time što je stručno povjerenstvo zatražilo od njega da održi nastupno predavanje u postupku za izbor jednog nastavnika u znanstveno-nastavnom zvanju i radno mjesto docenta ili izvanrednog profesora u znanstvenom području društvenih znanosti, znanstveno polje informacijske i komunikacijske znanosti na Katedri za [REDACTED] od 21. travnja 2011. godine. Tužitelj to obrazlaže tvrdnjom da je nastupno predavanje obavio u prethodnom natječajnom postupku, te isto komparira s [REDACTED] koji se također javio na dva natječaja, te samo na jednom provodio nastupno predavanje.

Nasuprot tome stoje navodi tuženika da je tužitelj bio dužan obaviti nastupno predavanje jer se javio na natječaj koji je raspisan na Katedri za [REDACTED] a ranije nastupno predavanje je obavio na Katedri za [REDACTED]. Situacija [REDACTED] ne može se primijeniti kao analogna jer se on javio na dva natječaja u okviru iste katedre i jednu je prijavu tijekom natječaja povukao.

Prema čl. 1 Odluke o nužnim uvjetima za ocjenu nastavne i stručne djelatnosti u postupku izbora u znanstveno-nastavna zvanja (N.N. 106/06) pristupnici koji se prvi put biraju u znanstveno-nastavna zvanja moraju imati potvrdno ocijenjeno nastupno predavanje pred nastavnicima i studentima. Stručno povjerenstvo je opravdano pozvalo tužitelja da održi nastupno predavanje sukladno citiranoj Odluci Rektorskog zbora, te je u cijelosti postupilo sukladno čl. 1. i 2. Odluke o obliku i načinu provedbe nastupnog predavanja za izbor u znanstveno-nastavna zvanja, umjetničko-nastavna i nastavna zvanja od 10. listopada 2005. godine (N.N. 129/05). Isto potvrđuje i e-mail korespondencija tajnice tuženika i [REDACTED] od 29. veljače 2012. godine, osobe zadužene za kontakt u Povjerenstvu za utvrđivanje kriterija i potvrdu izbora u zvanja Vijeća društveno-humanističkog područja.

Tužitelj nadalje tvrdi da je bio diskriminiran time što tuženik nije zaštitio njegovo dostojanstvo za vrijeme obavljanja posla od uznemiravanja njemu nadređenog [REDACTED] i tužiteljevog suradnika [REDACTED], a koji su ga ismijavali, iznosili šale i opaske koje uključuju referiranje na spolnu orijentaciju, čime su povrijedili njegovo dostojanstvo, te uzrokovali strah, ponižavajuće, uvredljivo i neprijateljsko okruženje.

Nasuprot tome stoje navodi tuženika da su poduzete primjerene radnje konkretnom uznemiravanju, u okviru kojih su se navedeni profesori tužitelju ispričali, tužitelj je njihove

isprike prihvatio i nakon toga nije niti od njih, a niti od bilo koje druge osobe bio uznemiravan na takav način.

Sud utvrđuje da je tužitelj dana 27. studenog 2009. godine po svojem odvjetniku uputio dopis dekazu tuženika kao prijedlog za razmatranje pokretanja postupka pred Etičkim povjerenstvom. U dopisu navodi kako je [REDACTED] početkom studenog 2009. godine povrijedio odredbe Statuta Sveučilišta u [REDACTED], te Etičkog kodeksa Sveučilišta u [REDACTED], na način da se u više navrata, pred drugim kolegama, neprimjereno obraćao tužitelju aludirajući na njegovu spolnu orijentaciju, iznošenjem šala i opaski koje su spolno obojene. Također u veljači 2009. godine na isti način tužitelju se obraćao [REDACTED]. Nastavno tužitelj citira odredbe Statuta i Etičkog kodeksa Sveučilišta u [REDACTED], te poziva dekana da u svrhu prevencije takvog ili sličnog ponašanja upozori imenovane profesore, da im ukaže na citirane odredbe Statuta i Etičkog kodeksa te na neprihvatljivost diskriminacije bilo koje vrste ili iznošenja šala koje se referiraju na spol i spolnu orijentaciju. Nadalje navodi da će tužitelj, ukoliko bi se neprihvatljivo ponašanje ponovilo, predložiti pokretanje postupka pred Etičkim povjerenstvom sukladno čl. 33. Etičkog kodeksa, te upozorava da je tužitelj odlučan pokrenuti i druge odgovarajuće sudske postupke koji svoje utemeljenje crpe na Zakonu o radu, Zakonu o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, Zakonu o suzbijanju diskriminacije, Zakonu o ravnopravnosti spolova, te Kaznenom zakonu, a koji propisuju zaštitu diskriminiranih osoba.

Na temelju iskaza tužitelja sud utvrđuje da je doživio uznemiravanje od strane navedenih profesora i to u veljači 2009. godine kada mu se [REDACTED] obratio ženskastim glasom, te u studenom 2009. godine kada mu je [REDACTED] u kantini pred kolegama i studentima, rekao da treba koristiti kondome jer postoje svakojake bolesti poput HIV-a. Nakon toga navedeni su profesori uputili isprike tužitelju i to [REDACTED] dana 01. prosinca 2009. godine, a [REDACTED] dana 03. prosinca 2009. godine. Tužitelj je u svojem iskazu istakao kako je te isprike smatrao iskrenima u tom trenutku i time je stvar oko uznemiravanja mogla biti završena. Nakon toga niti te osobe, a niti itko drugi kod tuženika nije iznosio nikakove navode koji bi se reflektirali na njegovu spolnu orijentaciju.

Iz iskaza svjedoka [REDACTED] sud utvrđuje kako je on razgovarao s navedenim profesorima, nakon što je primio pismo tužiteljevog odvjetnika, u namjeri da tužitelj nastavi obavljati svoje poslove u dobrom okruženju. U razgovoru im je rekao da treba paziti ono što se govori, te treba izbjegavati sve što bi uznemirilo tužitelja ili bilo koju drugu osobu koja je po nečem specifična. Nije pokretao postupak pred Etičkim povjerenstvom jer je ocijenio da za time nema potrebe obzirom su se profesori ispričali, a tužitelj ispriku prihvatio, pri čemu je izrazio mišljenje da je pritom dobro postupio jer nakon toga nije bilo daljnjih incidenata.

U konkretnom slučaju svoju primjenu nalazi odredba čl. 130 ZR-a koja propisuje zaštitu dostojanstva radnika. Prema st. 3. citirane zakonske odredbe poslodavac ili osoba iz st. 2. toga članka (misli se na osobu ovlaštenu za primanje i rješavanje pritužbi vezanih za zaštitu dostojanstva radnika) dužna je, u roku utvrđenim kolektivnim ugovorom, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca ili pravilnikom o radu, a najkasnije u roku od 8 dana od dana dostave pritužbe, ispitati pritužbu i poduzeti sve potrebne mjere primjene pojedinom slučaju radi sprječavanja nastavka uznemiravanja ili spolnog uznemiravanja ako utvrdi da ono postoji.

Ocjena je suda kako je dekan tuženika u konkretnom slučaju poduzeo potrebne mjere primjerene konkretnom slučaju obzirom na obim i težinu izrečenih navoda i to na način što je u razgovoru navedene profesore upozorio na neprimjerenost takvog ponašanja.

Dekan se pritom rukovodio sadržajem tužiteljevog zahtjeva koji je istakao u dopisu od 27. studenog 2009. godine, u kojem predlaže da u svrhu prevencije takvog ili sličnog ponašanja upozori imenovane profesore i da im ukaže na neprihvatljivost njihovog ponašanja. Tužitelj nije zatražio da dekan pokrene postupak pred Etičkim povjerenstvom. Upravo suprotno tome u dopisu od 27. studenog 2009. godine navodi da će, ukoliko bi se neprihvatljivo ponašanje ponovilo, tek tada predložiti pokretanje postupka pred Etičkim povjerenstvom.

Dakle, dekan tuženika je poduzetim radnjama – predočavanjem tužiteljevog zahtjeva od 27. studenog 2009. godine, razgovorom i upozorenjem profesora poduzeo mjere primjerene konkretnom slučaju. Nakon toga profesori su se tužitelju ispričali, a on je isprike prihvatio jer ih je kako sam navodi – smatrao iskrenima, čime je slučaj uznemiravanja mogao biti završen. Da su mjere bile primjerene govori nadasve činjenica da tužitelj nakon toga ni od koga kod tuženika nije bio izložen uznemiravanju iznošenjem šala i opaski temeljenih na spolnoj orijentaciji.

Tužitelj smatra da je bio viktimiziran od strane tuženika koji je tijekom ovog postupka protiv njega pokrenuo postupak pred Etičkim povjerenstvom tuženika. Naime, taj je postupak pokrenut po zahtjevima [REDACTED] i [REDACTED] koji su zatražili od povjerenstva davanje mišljenja o sukladnosti određenog djelovanja i ponašanja tužitelja s načelima i pravilima Etičkog kodeksa. Tužitelj je upozorio tuženika kako je na podnošenje takvog zahtjeva Etičkom povjerenstvu ovlašten samo dekan sastavnice ili rektor Sveučilišta, prema čl. 33. st. 2. Etičkog kodeksa, te je predložio obustavu postupka, no neovisno o tome postupak je nastavljen, te je okončan donošenjem Mišljenja Etičkog povjerenstva tuženika od 22. veljače 2011. godine, kojim utvrđuje da je u ponašanju i djelovanju tužitelja veliki stupanj nesukladnosti i težine povrede etičkih načela propisanih Etičkim kodeksom Sveučilišta u [REDACTED]. Na to Mišljenje tužitelj je podnio prigovor Etičkom povjerenstvu Sveučilišta u [REDACTED] i obavijestio o donesenom mišljenju Etički savjet Sveučilišta u [REDACTED]. Povodom tog prigovora Etički savjet Sveučilišta u [REDACTED] donio je dana 06. lipnja 2012. godine Izjavu kojom prihvaća Mišljenje ad hoc Etičkog povjerenstva Sveučilišta u [REDACTED] a koje je ocijenilo Mišljenje Etičkog povjerenstva tuženika nepotpunim i nevaljanim. Iako sud nije vezan Mišljenjem ad hoc Etičkog povjerenstva Sveučilišta u [REDACTED], njegova utvrđenja tužitelj smatra bitnim jer govore u prilog tvrdnji da je pokretanjem postupka pred Etičkim povjerenstvom tuženika bio viktimiziran.

Nasuprot tome stoje navodi tuženika kako postupak koji je pokrenut pred Etičkim povjerenstvom nije vezan uz činjenicu što je tužitelj pokrenuo ovaj postupak, već je pokrenut od strane dekana tuženika, na inicijativu navedenih profesora koji su izjavama tužitelja u medijima, u kojima se dovode u kontekst uznemiravanja tužitelja i onemogućavanja napredovanja, bili uznemireni.

Sud utvrđuje na temelju uvida u Zahtjeve za davanje mišljenja o sukladnosti određenog djelovanja ili ponašanja s načelima i pravilima Etičkog kodeksa od 19. siječnja i 20. siječnja 2011. godine, da je postupak pred Etičkim povjerenstvom tuženika pokrenut od strane dekana tuženika na inicijativu [REDACTED] i [REDACTED] koji su dostavili zahtjev dekane tuženika za zaštitu ugleda i dostojanstva sveučilišnog nastavnika, navodeći da je tužitelj u prosincu 2010. godine putem medija izvještavao javnost o pokrenutom postupku protiv tuženika, u okviru kojeg izvještavanja su spominjana njihova imena u smislu stalnog uznemiravanja tužitelja zbog spolne orijentacije i onemogućavanja napredovanja na poslu. Nadalje, sud utvrđuje da je Etičko povjerenstvo tuženika dopisom od 01. veljače 2011. godine dostavilo tužitelju zahtjeve profesora, te ga pozvalo na očitovanje sukladno čl. 34. st. 6. Etičkog kodeksa Sveučilišta u [REDACTED] koje je tužitelj dostavio dopisom s lista 75-77 spisa. Etičko povjerenstvo tuženika donijelo je Mišljenje dana 22. veljače 2011. godine kojim utvrđuje nesukladnost ponašanja tužitelja s

pravilima Etičkog kodeksa. Sud nadalje utvrđuje da je tužitelj na to Mišljenje podnio prigovor Etičkom povjerenstvu Sveučilišta u [REDACTED] dana 28. ožujka 2011. godine, te je o istome obavijestio i dopisom od 30. ožujka 2011. godine Etički savjet Sveučilišta u [REDACTED] u smislu čl. 29. st. 4. Etičkog kodeksa Sveučilišta u [REDACTED].

Nadalje, sud utvrđuje da je povodom tog prigovora ad hoc Etičko povjerenstvo Sveučilišta u [REDACTED] donijelo dana 05. ožujka 2012. godine Mišljenje, kojim smatra da je Mišljenje Etičkog povjerenstva tuženika od 22. veljače 2011. godine nepotpuno i nevaljano. Pritom, u bitnom, smatra kako Etičko povjerenstvo tuženika nije uzelo u obzir sve okolnosti slučaja, posebice što nije uzelo u obzir okolnosti koje su nastupile nakon isprika navedenih profesora, što je potpuno ignoriralo okolnosti koje su mogle dovesti u pitanje tužiteljevo napredovanje, a koje su prema mišljenju tužitelja predstavljale nastavak stvaranja tzv. neprijateljskog okruženja što je rezultiralo sudskim postupkom i popratnim novinskim izvještajima koje su profesori doživjeli kao uznemiravanje. Stoga ocjenjuje da je postupak Etičkog povjerenstva suprotan čl. 7 ZSD-a i čl. 2. ZRS-a koji zabranjuju tzv. viktimizaciju. Navedeno Mišljenje prihvatio je Etički savjet Sveučilišta u [REDACTED] dana 21. svibnja 2012. godine, te je donio i Izjavu dana 06. lipnja 2012. godine koju je dostavio strankama postupka. Sud nadalje utvrđuje da je tuženik dana 02. srpnja 2012. godine Sveučilištu u [REDACTED] i Etičkom savjetu Sveučilišta u [REDACTED] uputio prigovor na Mišljenje ad hoc Etičkog povjerenstva Sveučilišta.

Iako Etički savjet Sveučilišta u Izjavi od 6. lipnja 2012. godine naglašava da je glavna uloga Etičkog kodeksa, kao i mišljenja koja se daju na temelju njega, razvoj etičkih standarda i prakse na Sveučilištu, da u mišljenjima etičkih povjerenstava treba jasno lučiti pravni i etički aspekt i da bi se etička povjerenstva trebala usredotočiti upravo na etički aspekt tumačenja, istodobno prihvaća Mišljenje ad hoc Etičkog povjerenstva Sveučilišta koje je postupak Etičkog povjerenstva tuženika promatralo kroz primjenu čl. 7. ZSD-a i čl. 2. ZRS-a, a ne kroz primjenu pravila Etičkog kodeksa i načela etičkih standarda koji se njime štite. Iako ad hoc Etičko povjerenstvo Sveučilišta smatra provedeni postupak Etičkog povjerenstva tuženika nevaljanim, ocjena je suda kako tužitelj nije viktimiziran tim postupkom u smislu čl. 7. ZSD-a iz razloga koji će biti navedeni u nastavku.

Postupak pred Etičkim povjerenstvom tuženika nije pokrenut protiv tužitelja zbog toga što je on pokrenuo ovaj sudski postupak, nego iz razloga što su [REDACTED] i [REDACTED] zatražili da dekan tuženika pokrene postupak pred Etičkim povjerenstvom kako bi se ispitalo da li je tužiteljevo ponašanje i djelovanje u sukladnosti s načelima Etičkog kodeksa. Ocjenu sukladnosti njegovog djelovanja navedeni profesori nisu zatražili iz razloga što je tužitelj pokrenuo ovaj postupak, nego iz razloga što je tijekom prosinca 2010. godine putem raznih oblika medija u javnosti prikazivao navedene profesore kao osobe koje su ga kontinuirano od 2009. godine pa nadalje uznemiravale po temelju spolne orijentacije te ga u tom periodu onemogućavale u napredovanju po istom temelju, a što je njih kao ugledne profesore uznemirilo i utjecalo na radnu i životnu atmosferu. Sadržaj tih zahtjeva valja dovesti u vremenski kontekst kada su bila počinjena uznemiravanja tužitelja njihovom šalom i opaskom (veljača i studeni 2009. godine), kao i s činjenicom da su se tužitelju ispričali (početkom prosinca 2009. godine), da je on isprike prihvatio i da nakon toga nije bilo daljnjih uznemiravanja takve vrste.

Prema čl. 33. st. 1. Etičkog kodeksa postupak pred Etičkim povjerenstvom sastavnice pokreće se zahtjevom za davanje mišljenja o sukladnosti određenog djelovanja i ponašanja s načelima i pravilima Etičkog kodeksa, dok prema st. 2. istog članka zahtjev za davanje mišljenja podnosi dekan sastavnice ili rektor sveučilišta po vlastitoj inicijativi, ili na prijedlog drugih tijela ili članova sveučilišne zajednice. Neosnovani su navodi tužitelja kako je postupak pred Etičkim povjerenstvom bio pokrenut od neovlaštene osobe obzirom je

postupak pokrenut upravo sukladno čl. 33. st. 2. Etičkog kodeksa - na zahtjev dekana tuženika po prijedlogu članova sveučilišne zajednice. Ovdje treba upozoriti i na st. 4. iste odredbe Etičkog kodeksa koja propisuje situaciju kada u povodu inicijative drugih tijela ili članova sveučilišne zajednice ovlaštene osobe ili tijela ne bi podnijela zahtjev nadležnom etičkom povjerenstvu u roku 30 dana, da se tada inicijator može obratiti Etičkom savjetu, koji je u tom slučaju ovlašten, ako to smatra potrebnim, sam pokrenuti odgovarajući postupak kod nadležnog etičkog povjerenstva. Etičko povjerenstvo tuženika postupak je provelo sukladno postupovnim odredbama propisanim čl. 34. Etičkog kodeksa, što sud utvrđuje uvidom u sadržaj obrazloženja Mišljenja od 22. veljače 2011. godine. Pritom je bitno skrenuti pažnju na stavak 6. navedene odredbe prema kojem etičko povjerenstvo sastavnice svoje mišljenje daje isključivo na temelju navoda i podataka iz zahtjeva, priloga uz zahtjev i dodatnih razjašnjenja i očitovanja podnositelja zahtjeva i drugih osoba. Povjerenstveno ne provjerava navode iz zahtjeva i očitovanja, niti ima istražne ovlasti utvrđivati činjenice po vlastitoj inicijativi.

Etičko povjerenstvo tuženika je djelovanje tužitelja promatralo kroz čl. 12. Etičkog kodeksa koji propisuje u st. 1. da je zabranjena svaka vrsta uznemiravanja između članova sveučilišne zajednice, a prema st. 2. uznemiravanjem se smatra svako neprimjereno ponašanje prema drugoj osobi kojem je cilj ili stvarno znači povredu osobnog dostojanstva, koje ometa njezino obavljanje radnih zadataka, ili smanjuje kvalitetu njezina života. Uznemiravanjem se osobito smatra svaki čin, pojedinačan ili ponavljan, verbalni, neverbalni ili fizički koji stvara ili pridonosi stvaranju neugodnih i neprijateljskih radnih i obrazovnih okolnosti ili drugu osobu zastrašuje, vrijeđa ili ponižava.

Analizirajući postupanje Etičkog povjerenstva i vrednujući činjenice kojima je ono raspolagalo vezano za istaknute zahtjeve inicijatora postupka, sud je mišljenja kako je postupak osnovano pokrenut, te kako je i Mišljenje Etičkog povjerenstva od 22. veljače 2011. godine osnovano. Ad hoc Etičko povjerenstvo Sveučilišta postupak pred Etičkim povjerenstvom tuženika promatra isključivo kroz poziciju tužitelja i imputira Etičkom povjerenstvu tuženika da nije vodilo računa o okolnostima koje su uslijedile nakon što je tužitelj primio isprike profesora, a koje se odnose na onemogućavanje u napredovanju. Međutim, tužitelj je radi ostvarivanja pravne zaštite u tom smislu pokrenuo ovaj postupak u kojem je tvrdio da ga je tuženik onemogućavao u napredovanju, konkretno tužitelj niti jednom činjenicom ne povezuje nemogućnost napredovanja u odnosu na osobu [REDACTED], dok [REDACTED] povezuje jedino s odlučivanjem o izboru predmeta Mreže računala 1 i 2, koje tvrdnje je sud tijekom ovog postupka našao neosnovanim, te ih tijekom dosadašnjeg obrazloženja već analizirao. Etičko povjerenstvo je djelovanje tužitelja promatralo isključivo kroz načela Etičkog kodeksa, koji u okviru temeljnih načela u odnosu na moralno opravdano i moralno neprihvatljivo ponašanje na Sveučilištu i u vezi s njim propisuje u čl. 7. st. 1. kako se svaki član sveučilišne zajednice treba ponašati u skladu s načelom jednakosti i pravednosti na način koji isključuje svaku diskriminaciju, zlostavljanje, uznemiravanje ili iskorištavanje, te propisuje dužnost sveučilišta da osigura uvjete za ostvarivanje načela jednakosti i pravednosti.

Prema čl. 28. st. 1. Etičkog kodeksa sva tijela Sveučilišta i njegovih sastavnica dužni su, svatko u okvirima svoje nadležnosti, brinuti se za ostvarenje i unapređenje etičkih standarda na Sveučilištu i provedbu Etičkog kodeksa. Ona su ovlaštena autonomno tumačiti odredbe Etičkog kodeksa i primjenjivati ih prema vlastitoj savjesti, u duhu njegovih vrijednosti. Svrha Etičkog kodeksa je promicanje vrijednosti specifičnih za sveučilišnu djelatnost u najširem smislu prema čl. 2. st. 1. Tim se postupcima ne uređuju prava, obveze i odgovornosti osoba koje u njima sudjeluju, te nisu alternativa za građanske, kaznene, upravne i stegovne (disciplinske) postupke uređene zakonima, drugim propisima ili aktima Sveučilišta i njegovih sastavnica prema st. 3.

Kako Mišljenje ad hoc Etičkog povjerenstva Sveučilišta sud ne obvezuje, a ocjena je suda kako je postupak pred Etičkim povjerenstvom tuženika pokrenut i Mišljenje od 22. veljače 2011. godine doneseno upravo u svrhu promicanja najviših etičkih standarda uzimajući u obzir i djelatnost kojom se tuženik bavi, to je ocjena suda kako niti pokretanjem postupka pred Etičkim povjerenstvom tuženika, niti donošenjem Mišljenja tužitelj nije bio diskriminiran.

Napominje se da su [REDACTED] i [REDACTED] podnijeli protiv tužitelja tužbe radi naknade neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti na duševno zdravlje, dostojanstva, časti i ugleda i koji su u tijeku kod ovoga suda, Stalne službe u [REDACTED] pod posl. brojevima P-1796/11 i P-1802/11.

Nadalje, sud je odbio zahtjev tužitelja kojim traži obvezivanje tuženika da dopuni Zahtjev Sveučilištu u [REDACTED] od 8. rujna 2009. godine, obzirom sud utvrđuje da je tuženik dana 17. siječnja 2011. godine zahtijevane podatke od strane Sveučilišta u [REDACTED] od 25. studenog 2010. godine dostavio. Iz sadržaja dopisa tuženika evidentno je da je Sveučilištu dostavljena dokumentacija koja sadrži podatke o tužiteljevim znanstvenim i nastavnim postignućima te radnom angažmanu, da je navedeno da radi u zvanju višeg asistenta, njegova godišnja norma za tekuće i proteklo razdoblje, čime je u cijelosti udovoljeno zahtjevu Sveučilišta, a nakon što je isto dostavljeno Sveučilište nije zahtijevalo daljnju dopunu.

Kako je sud utvrdio neosnovanost zahtjeva za utvrđenje da je tužitelj bio diskriminiran time što u Izvješću stručnog povjerenstva od 29. studenog 2010. godine nisu točno i potpuno navedeni određeni podaci, to je odbio i kondemnatorni zahtjev tužitelja za ispravkom odnosno dopunom tih podataka.

Tužitelj je određenim tužbenim zahtjevom koji je predan na raspravi 12. lipnja 2012. godine zatražio da sud obaveže tuženika da ga uvrsti u izbor za radno mjesto docenta u znanstvenom području društvenih znanosti, znanstveno polje informacijske i komunikacijske znanosti, znanstvena grana organizacija i informatika na Katedri za [REDACTED] i Katedri za [REDACTED] prema raspisanom natječaju Ur.broj: 2186-62-26/57 od 13. rujna 2010. godine, objavljenog u [REDACTED] dana 27. rujna 2010. godine. Tijekom postupka je isticao kako je na taj natječaj uputio dana 06. listopada 2010. godine svoju prijavu, i koju tuženik nije uvrstio u natječajni postupak što je evidentno iz Izvješća stručnog povjerenstva o ispunjavanju uvjeta kandidata za to radno mjesto od 13. prosinca 2010. godine u kojem tužitelj nigdje nije naveden. Tijekom postupka tužitelj je dostavio u spis Potvrde o primitku preporučene pošiljke Hrvatske pošte iz kojih proizlazi da je doista dana 06. listopada 2010. godine uputio tuženiku dvije preporučene poštanske pošiljke, a to se potvrđuje i Isporučnim popisom Hrvatske pošte d.d. [REDACTED] od 23. prosinca 2010. godine iz kojeg proizlazi da je tuženik zaprimio dana 07. listopada 2010. godine obje preporučene pošiljke. Tuženik je pod Ur.brojem: 2186-62-26/57 od 13. rujna 2010. godine objavio dva natječaja u [REDACTED] dana 27. rujna 2010. godine, i to onaj u kojem je tužitelj sudjelovao s protukandidatom [REDACTED] i ovaj u kojem tvrdi da nije uvrštena njegova prijava. Tužitelj je to istakao u samoj tužbi koju je podnio 16. prosinca 2010. godine kada je još uvijek natječaj bio u tijeku. Tužitelj je i u dopisu koji je dana 7. listopada 2010. godine uputio tuženiku, a kojim predlaže da tuženik u stručno povjerenstvo imenuje njegovog mentora, obavijestio tuženika da se javio na oba natječaja objavljena u [REDACTED]

Nesporno tužiteljeva prijava nije uvrštena na taj natječaj. Tuženik je oformio povjerenstvo za utvrđivanje zaprimanja prijave koje je Izvješćem od 14. ožujka 2011. godine utvrdilo kako tužiteljeva prijava nije uruđbirana kod tuženika, ne nalazi se u dosjeu za

natječaj u referadi i nije prosljeđena nadležnom povjerenstvu. Naknadno je tuženik, a nakon što je tužitelj u svojem iskazu ustvrdio da mu je ta prijava vraćena uz prijavu i ostalu dokumentaciju koju je dostavio za natječaj u kojem je sudjelovao s protukandidatom [REDACTED], pribavo očitovanje osoba koje su imale doticaja s natječajnom dokumentacijom iz postupka u kojem je tužitelj sudjelovao s [REDACTED] te su se sve osobe izjasnile kako među tom natječajnom dokumentacijom nisu vidjeli prijavu tužitelja koja bi se odnosila na drugi natječaj.

Iako je tužitelj tijekom postupka isticao da je i tom činjenicom diskriminiran od strane tuženika, on određenim tužbenim zahtjevom koji predaje na raspravi 12. lipnja 2012. godine ne zahtijeva utvrđenje diskriminacije tom radnjom tuženika, pa o tome sud nije niti donosio odluku jer sud odlučuje isključivo u okviru postavljenog tužbenog zahtjeva.

Tužitelj je kondemnatornim zahtjevom zatražio da tuženik uvrsti njegovu prijavu u natječaj. Međutim, kako je taj natječajni postupak okončan, a provodjen je kao upravni postupak po Zakonu o općem upravnom postupku, to sud nema zakonskog ovlaštenja nalagati tuženiku da uvrsti tužiteljevu prijavu u natječaj, a tužitelj je zaštitu tog prava mogao zatražiti pokretanjem upravnog spora u smislu čl. 95. st. 1. u svezi s čl. 35. st. 10. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju.

Obzirom je sud donio usvajajuću odluku u pogledu točno određenih radnji kojima je tužitelj bio uznemiren, odnosno diskriminiran, dok je u preostalom dijelu zahtjev odbio, to je odbio i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev postavljen u smislu čl. 188. st.2. ZPP-a, kojim tužitelj uopćeno zahtijeva utvrđenje da mu je povrijeđeno pravo na jednako postupanje jer ga je tuženik onemogućavao u napredovanju na osnovu spolne orijentacije. O eventualno kumuliranom zahtjevu sud odlučuje samo ukoliko ne nađe osnovanim osnovni zahtjev stranke. Kako je sud djelomično odbio tužbeni zahtjev, to je odlučivanjem o eventualno kumuliranom zahtjevu isti također odbio kao neosnovan, jer je pravna zaštita tužitelju, u dijelu u kojem je bila osnovana, pružena u okviru osnovnog zahtjeva.

Odluka o naknadi parničnog troška temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a, odnosno razmjerno uspjehu stranaka u postupku. Uzimajući u obzir cjelovit tužbeni zahtjev koji je postavljen podneskom od 12. lipnja 2012. godine, te činjenicu da je tužba preinačavana postavljanjem novih tužbenih zahtjeva tijekom čitavog postupka što je zahtijevalo održavanje rasprava, provođenje dokaza i uzrokovalo nastanak troškova, sud ocjenjuje da je tužitelj u odnosu na konačno postavljeni tužbeni zahtjev uspio s 20%, dok ostatak otpada na uspjeh tuženika.

Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe /Tbr.7.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, trošak sastava podneska od 21. veljače 2011. godine /Tbr.8.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, zastupanja na raspravi dana 04. ožujka 2011. godine /Tbr.9.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, sastava podneska od 29. lipnja 2011. godine /Tbr.8.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, trošak zastupanja na raspravi dana 08. srpnja 2011. godine /Tbr.9.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, sastava podneska od 15. srpnja 2011. godine /Tbr.8.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, trošak sastava podneska od 12. listopada 2011. godine /Tbr.8.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, zastupanja na raspravi dana 13. listopada 2011. godine /Tbr.9.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, na raspravi dana 14. prosinca 2011. godine /Tbr.9.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn i na raspravi dana 31. siječnja 2012. godine /Tbr.9.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, trošak sastava podneska od 11. travnja 2012. godine /Tbr.8.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, trošak zastupanja na raspravama od 12. lipnja 2012. godine /Tbr.8.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, sastava podneska od 17. travnja 2012. i 08. svibnja 2012. godine /Tbr. 9.t.1./ po 1.000,00 kn, sastava podneska od 12. lipnja 2012. godine /Tbr.8.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, zastupanja na raspravi 12. lipnja 2012. godine /Tbr.9.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, trošak sastava podneska od 29. lipnja 2012. godine /Tbr.8.t.3./ u iznosu od 250,00 kn, te

trošak zastupanja na raspravi dana 03. srpnja 2012. godine /Tbr.9.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn. Nadalje, tužitelju je priznat trošak izbivanja iz pisarnice zbog puta za sve dane kada su održane rasprave /Tbr.35/ i to za svaki započeti sat po 25 bodova, ocijenivši da su punomoćniku tužitelja za potrebe dolaska do sjedišta suda bila potrebna 4 sata, što znači da mu je za izbivanje iz pisarnice za vrijeme putovanja za svaki dolazak na raspravu priznato po 1.000,00 kn. Uključujući tome PDV temeljem Tbr. 42 na sve poduzete radnje do 01. ožujka 2012. godine od 23%, a potom od 25% tužitelj ima pravo na trošak u iznosu od 31.262,50 kn. Tužitelju je priznat i putni trošak njegova odvjetnika za pristup svakoj od rasprava /Tbr. 45. i 46./ i to u visini od 320,00 kn za svako ročište (160 km x 2,00 kn/km), a nije mu priznat trošak cestarine za autoput jer nije dostavio dokaz da je taj trošak doista imao. Stoga je tužitelju priznat trošak u ukupnom iznosu od 34.142,50 kn, što razmjerno uspjehu od 20% daje pravo na trošak u iznosu od 6.828,50 kn. Nije mu priznat trošak sastava podneska od 18. travnja 2011. godine kojim ističe dokazne prijedloge a koji su već trebali biti sadržani u samoj tužbi, niti trošak sastava podneska od 15. prosinca 2011. godine koje sud ocjenjuje nepotrebnim za vođenje parnice u smislu čl. 155. st. 1. ZPP-a.

Tuženiku je priznat trošak sastava odgovora na tužbu /Tbr.8.t.1/ u iznosu od 1.000,00 kn, trošak zastupanja na raspravi dana 4. ožujka 2011. godine /Tbr.9.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, trošak sastava podneska od 16. ožujka 2011. /Tbr.8.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, te podneska od 25. svibnja 2011. godine /Tbr.8.t.3./ u iznosu od 250,00 kn, zastupanja na raspravi 8. srpnja 2011. godine /Tbr.9.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, sastava podneska od 8. srpnja 2011. /Tbr.8.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, trošak zastupanja na raspravama 13. listopada i 14. prosinca 2011. godine /Tbr.9.t.1./ po 1.000,00 kn, trošak sastava podneska od 04. siječnja 2012. godine /Tbr.8.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, zastupanja na raspravi 31. siječnja 2012. godine /Tbr.9.t.1./ u iznosu od 1.000,00 kn, sastava podneska od 04. travnja 2012. godine /Tbr.8.t.3./ u iznosu od 250,00 kn, trošak zastupanja na raspravama 17. travnja, 8. svibnja, 12. lipnja i 03. srpnja 2012. godine /Tbr.9.t.1/ po 1.000,00 kn, trošak sastava podneska od 20. lipnja 2012. godine /Tbr.8.t.1/ u iznosu od 1.000,00 kn, što uključujući PDV temeljem Tbr. 42 i trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 225,00 kn daje ukupno priznati trošak od 18.165,00 kn, što razmjerno uspjehu od 80% daje tuženiku pravo na trošak u iznosu od 14.532,00 kn. Kao nepotreban za postupanje sud je ocijenio u smislu čl. 155. st.1. ZPP-a podnesak od 8. ožujka 2012. godine.

Stavljanjem u odnos troškova odmjerenih u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (N.N. 148/09), sud je obvezao tužitelja da naknadi tuženiku trošak u iznosu od 7.703,50 kn.

U [REDACTED] dana 12. srpnja 2012 godine

SUDAC:
[REDACTED]

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana dostave prijepisa ove presude. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud u [REDACTED]

DN-a:

1. pun. tužitelja [REDACTED], odvjetnik iz [REDACTED]